

Ibernia insula in Oceano inter Angliam atque Hispaniam posita, ab Ortu habet Britanniam ipsam, vnus diei navigatione propinquam & Galliam ab Austro; Hispaniam trium dierum, vt aiunt, nauali cursu affinem ab Occidente; Oceanum infinitum à Septentrione; nec multum distat à Scotia. Forma eius oblonga, ad similitudinem oui, à Meridie in Septentrionem protensa. Vnde nomen istud sit sortita, incertum est. Sunt qui ab Iuene ciuitate, alij ab Hiberno duce homine Hispano nominatam ferunt, qui primus magna hominum coegregata multitudine eam occuparit, siue vt alij sentiunt, id nomen tulit ab Ibero flumine Hispaniæ celeberrimo, quod illius accollæ primi insulam inhabitassent, aut ab Hyberno tempore, quia ad Occidentem vergit. Sed illud verisimilius est, vt vel à duce Hispano, vel à flumine Ibero dicta sit: quando Hyberni cum habitu corporum, tum viuendi ritu ac moribus non admodum discrepant ab Hispanis vicinioribus. Ab hyeme hyemalis insula appellari nequit, alias Norduegia & Suecia eadem ratione vocari possent Hybernix, quum hyems illarum regionum non minor sit hyeme Hybernix. Spatium Hybernix dimidio minus quam Britannix æstimatur, quod non amplius milliarijs Germanicis septuaginta in longitudinem, & 23. in latitudinem pateat. Cæterum solus & cælum huius insulæ, haud multum differt à Solo & cælo Angliæ, nisi quod Hibernia montosior est & abundantior aquarum: quippe quæ in editissimis etiam montibus passim paludes & stagna habet. Mira Cæli temperies, fertilitas terræ insignis, etsi Hyberni agriculturæ parum student. Nullum gignit venenosum animal, nec aliunde illatum nutrit. Maleficum habet lupum & vulpem. reliqua omnia animalia mansueta & corpore minora sunt quam alibi. Hibernia omnis diuisa est in quatuor partes, quarum vnã quæ Austrum spectat, Momoniam appellant, alteram Borealem Hultoniam: tertiam quæ ad ortum Solis vergit, Laginiam: quartam Occiduam, Cónaciam. Et quoniam parent Regi Anglo, imbibunt mores honestiores. Momoricam à Laginia Suerus fluuius, qui ad Votfordiam portum facit, quo ex Anglia breuior est transitus, & à Connacia Sinneus diuidit, cuius principalis Occidentalis oræ ciuitas est Limiricum, quod Sinneo omnium totius Hibernix fluminum maximo alluitur. Anno Christi 433. misit Celestinus papa sanctum episcopum Patritium in Hiberniam, (erat autem Patritius hic Sancti Martini ex sorore nepos) vt illic prædicaret Christum atque fidem eius. Vistur etiamnum in Hibernia spelunca quedam subterranea, multis spectris horrenda, quod purgatorium Patritij appellare solent. Tradit Hector Boëthius, supra Amarcanam, in stagno quodam paruo, si pertica in vado defigatur, & exactis aliquot mensibus refellatur, partem quæ luto inhæserat, in ferrum conuersam iri; quæ in aqua remanserat, in cotem: reliqua manente ligno. Habet Hibernia multos equos qui suauiter incedunt, studentque veluti data opera mollem facere gressum, ne insidenti molestiam vllam inferant. Terra huius insulæ adeo pabulosa est, vt ibi pecora, nisi æstate à pastibus arceantur, in periculum agat faties. Nullum animal noxium gignit, non araneam, non ranam, nec alit aliunde inuecta. Omnia noxia animalia ab alio asportata solo, pulueri iniecta necat. Imò affirmat Beda Presbyter, vidisse se rasuram è paginis codicum inde allatam, & ictis à serpente in potum datam, extemplo veneni vim restinxisse, totumque infecti corporis tumorem sedasse. Apes in ea non reperiuntur, mira cæli temperies, fertilitas insignis, gens tamè inhospita, inculta & crudelis, atque ob id bello gerendo non inepta. summam honorem ponunt in armis & bellicis rebus. Mare inter Hiberniam & Angliam ferè semper sæuit, vt non liceat transire illud nisi certis quibusdam diebus. Sunt etiam inter Hiberniam & Scotiam multæ insulæ, quarum maximè Meridionalis Mania quindecim leucis longa est, ea autem ad Angliæ Regnum hodie spectat. Nauigant vimineis alueis, circumdatis loris tergorum bubalorum. Freti, latitudinem incertum viginti millia passuum diffundi dicunt, qui fidem ad verum ratiocinati sunt. Ad Orientem insula mari Hibernico alluitur; ad Meridiem Oceano Verginio ad Occidentem Atlantico Oceano: ad Septentrionem Deucalidonio.

OCCIDENS

Est Gualdo Camb.

In Aran opido hominum corpora non putrescunt
neque non humantur, sed duo digressa per manes in
corrupta. Sic homines aut, acuta, recusat longam
aetate sua ferre magis abundantia cognoscere In ea
non sunt marces, et si dante illis fuerint, in mare
missi sunt si precipitanti fuerint impetant, immantur

MERIDIES

SEPTENTRIO

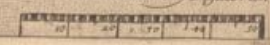

HIBERNIAE
BRITANICAE INSV
LAE NOVA DES
CRIPTIO
IRYN.
Ireland.

HIBERNICI MARI Margarus
sed subsuscas et luentes generat Polyt

Scala milliarum Anglicorum

1. li. exad.

ORIENS

Nunc opido systema
Anglicanum de
de Elizabetha Angliae
reginae Coloniam de
ca. et Dni. Sme. de
ca. 1572

